

ZPRAVODAJ OBLASTNÍ CHARITY

Léto 2025

ROČNÍK V.

Vydává Oblastní charita Ústí nad Orlicí

“
Milosrdný člověk přistupuje k lidem a k celému stvoření se sympatií, náklonností, angažovanou otevřeností, se zájmem a s tím, že chce působit dobro. Součástí milosrdenství je především mít rád, předpokládat v lidech to dobré, být jim nakloněn. Nechtít, aby byli přehlíženi, vystavováni zlu, ale chtít pomáhat. Milosrdenství je možné jen tam, kde si lidí vážím, prokazuji jim úctu, počítám s nimi.

P. Petr Beneš CSsR

Slovo na úvod

„Co se vám vybaví, když se řekne Charita?“ I na to jsme se ptali dětí v několika základních a středních školách při jarních prezentacích naší organizace. Naším cílem bylo vysvětlit, co Charita dělá, a že jim někdy v životě může být docela dobře nápomocná. Pokaždé se do škol na žáky, studenty i jejich učitele těšíme. Vyprávíme jim, co dělají naše zdravotní sestřičky, jaký rozdíl je mezi pečovatelkou a osobní asistentkou, proč je pro člověka bez domova důležité umýt se, co dokážou vyrobít handicapovaní klienti v sociálně terapeutických dílnách, s čím poradí občanská poradna a poradna pro pečující, k čemu slouží kompenzační pomůcky, jak pomáháme rodinám s dětmi, které se ocitly v krizi a mnoho dalšího. Děti obvykle poslouchají. Velmi je zajímá téma smrti a péče o umírající. Je patrné, že o tom chtějí slyšet a chtějí o tom mluvit. Překvapilo nás, jak jsou některé děti aktivní, s jakou empatií se ptají, a jak nenuceně sdělují své zážitky, které k tématu mají. Jedna dívenka se nám nakonec přišla odvážně svěřit, že když byla malá, zemřela jí maminka. Máme fajn děti. A kdoví, třeba některé z nich najdou profesní cestu i do Charity.

Iva Marková, PR oddělení

*Na jedno jsem vždy věřil. Že nás pánbůh udělal všechny stejné.
 Jeden je bílý a druhý černý.
 Jeden je krásný, jiný podobaný od neštovic.
 Ale všem je nám zima, když venku mrzne, a všichni se potíme, když praží slunce
 A všichni musíme dýchat, abychom se neudusili.
 Všechny nás nakonec odvezou.
 Jinými slovy, všichni jsme smrtelní. I nesmrtelní.
 Ale pro tohle nesmíme jeden z druhého dělat otroka.
 Pro tohle každý, ať jeho táta byl prezident nebo dráteník, musí mít stejnou příležitost žít plný život.
 Nikdo si nesmí myslet, že je něco víc nebo lepšího než ten druhý.
 Možná, že toho má víc v makovici, možná že nosí lepší košili, že má šikovnější ruce, možná že má
 větší bicepsy.
 Ale tohle všechno ho jenom zavazuje, jenom zavazuje, aby toho udělal tím víc.
 Tím víc pro ty s menšími bicepsy a s horší košilí.
 Jenže tomuhle můžou věřit a rozumět jenom ti z lidí, kteří mají rádi lidi.
 Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé tajemství a jediný recept na štěstí, a to platí pro všechny.*
 Jan Werich

Jsem tvoje ruce, které podají, co je třeba

/ tak by se zjednodušeně dala popsat práce osobních asistentů a asistentek. Služba Osobní asistence dopomáhá seniorům, ale i zdravotně postiženým či jinak zdravotně znevýhodněným žít co nejvíce plnohodnotný život.

Osobní asistenti pomáhají se všemi běžnými každodenními činnostmi, které jsou pro nás samozřejmostí, někoho však mohou stát spoustu úsilí nebo je bez pomoci nedokáže vůbec. Povolání osobního asistenta nebyla pro většinu jasná volba. Než se dostali k této práci, pracovali například jako dělnice, uklízečka, prodavačka, zahradnice, finanční a realitní manažer nebo třeba jako pracovnice ve skladu. Podněty pro změnu zaměstnání byly různé. Velmi často vycházela tato změna z vlastní osobní zkušenosti s péčí o blízkého člověka, ve které našli smysl, a pak hledali cesty, jak tuto práci vykonávat i nadále.

Pracovníci zpočátku o existenci Osobní asistence netušili nic. Dozvěděli se o ní prostřednictvím našich inzerátů či jiných charitních služeb, které mají dobrou pověst v okolí. V řadách osobních asistentů jsou i muži. Je to totiž náročná práce. Ke každému klientovi se přistupuje individuálně dle jeho potřeb. Asistenti často vykonávané činnosti nevnímají jako práci. Shodují se však na tom, že největším ziskem je smysluplnost a potřebnost, kterou získávají od klientů nebo jejich rodinných příslušníků.

Jedna z největších odměn je to, že klienti mohou s naší pomocí zůstat doma. Asistenti tráví s klienty spoustu času a ti se často na jejich příchod velice těší. Přinášejí totiž do rodin nový pohled, odlehčení pro pečující a ujištění, že je o příbuzného dobře postaráno.

Pokud byste také toužili po změně a nalezení smysluplné práce, která se pro mnohé z nás stala posláním, stačí sledovat naše webové stránky, kde umísťujeme volné pracovní pozice na míru klienta. Žádná předchozí praxe není nutná, sami vás proškolíme. Budeme se těšit na další nové kolegyně nebo kolegy.

Osobní asistence

Letohrad: Centrum Pod střechou, Taušlova 714,

Česká Třebová: Staré náměstí 33,

tel. 731 402 328, osobni.asistence@uo.hk.caritas.cz

Charitu navštívil ministr Jurečka

Mariana Jurečku, ministra práce a sociálních věcí, jsme při jeho návštěvě Ústí nad Orlicí 17. března seznámili s působením Oblastní charity v našem okrese. Hovořili jsme také o sociální problematice a jednotlivých tématech, se kterými se setkáváme v Sociálně aktivizačních službách pro rodiny s dětmi. Pan ministr vděčně přijal dárkové předměty, které pro něj vyrobili klienti Sociálně terapeutických dílen Miriam.

Krátce po návštěvě nám pan ministr poslal tento dopis:

Vážená paní ředitelko,

dovolte mi, abych Vám poděkoval za vřelé přijetí, kterého se mi dostalo u Vás v Charitě dne 17. března. Návštěva Vašeho zařízení pro mě byla opravdu milou zkušeností a zanechala ve mně mnoho příznivých dojmů. Bylo mi potěšením seznámit se s Vaším týmem a fungováním Vašeho zařízení. Velmi oceňuji zaměření, rozsah a kvalitu poskytovaných služeb, které považuji pro naši společnost za skutečně přínosné a důležité. Přeji tímto Charitě mnoho sil do plánovaných projektů.

A Vám i Vaším kolegům a blízkým mnoho zdaru ve všech Vašich snahách.

S upřímnými díky a srdečným pozdravem

Marian Jurečka

Adopce na dálku Podporujeme vzdělání chudých dětí v projektu

I v letošním ročníku sbírky se v kostelech letohradské farnosti podařilo vybrat finance na podporu vzdělání dětí z nejchudších částí Indie. Vybralo se 64.890,- Kč.

Peníze ze sbírky v celkové výši 65.000,- Kč budou použity na zaplacení dalšího 10 dětem, které letohradská farnost ve spolupráci s Oblastní charitou

roku studia podporuje.

Děkujeme za podporu všem, kdo přispěli na tento projekt.

Farář z Letohradu v Indii potkal vděčného absolventa

Římskokatolická farnost Letohrad již mnoho let podporuje vzdělávání chudých indických dětí prostřednictvím programu Adopce na dálku. Současný správce farnosti, P. Karel Dvořák, se proto loni v listopadu vypravil do Indie, aby se osobně setkal s podporovanými dětmi a několika absolventy, které jeho farnost dříve podporovala.

V Bangalore se sešel s mladým mužem jménem A. Anil Kumar, který v roce 2016 dokončil střední průmyslovou školu. Setkání s dárce bylo pro Anila výjimečnou událostí, kvůli které si vzal volno v práci. Anil nepochybuje o tom, že mu podpora z Letohradu změnila život. „Bylo to velmi užitečné pro mě a mou rodinu. Všichni jsme velmi šťastní. Kdybyste mě nepodpořili, bylo by mé studium obtížné,“ svěřil se Anil s vděčností v hlase.

Letohradský farář Karel Dvořák byl rád, že mohl vidět výsledky podpory svých farníků na vlastní oči. „My jsme moc rádi, že jsme vás mohli takhle podpořit, protože my se máme dobře,“ řekl Anilovi. Vzápětí se ho zeptal, co nyní dělá. Anil s hrdostí odpověděl: „Pracuji v továrně jako svářeč automatizovaných systémů. Dělán kvalifikovanou práci při zpracování kovových materiálů. Vyrábíme například součástky do ponorek.“ Následně otci Karlovi ukázal na mobilu fotky produktů, na jejichž výrobě se podílel.

Setkání rychle uteklo. Bylo vidět, že oběma zúčastněným udělalo velkou radost. „Jsem velmi rád, že jsem vás mohl potkat,“ rozloučil se Anil s P. Dvořákem.

Výstava příběhů

U příležitosti 25 let trvání Adopce na dálku jsme si mohli v dubnu v ambitech letohradského zámku prohlédnout výstavu příběhů indických dětí, podporovaných v tomto projektu, které se již se svým vzděláním uplatnili v praxi.

28. dubna navštívil naši Oblastní charitu indický biskup Derek Fernandes z Belgaum, který v Indii zajišťuje administraci projektu Adopce na dálku. V Ústí nad Orlicí si prohlédl provozovny našich služeb Domácí zdravotní péče, Občanské

poradny, Půjčovny kompenzačních pomůcek a Sociální sprchy. Poté měl v prostorách orlickoústecké fary přednášku pro veřejnost.

Vděčnost a radost z tvoření vkládá do práce s textilem. Výrobky pak věnuje hospici

Jana Černá šije pro Domácí hospic Alfa-Omega více než sedm let malé textilní andílky, které sestřičky nechávají v rodině po úmrtí pacienta. Čím déle je vytváří, tím jsou dokonalejší. Za tu dobu poletuje v rodinách už kolem tisícovky andílků, kteří vytváří pomyslný most mezi těmi, kdo odešli, a těmi, kdo zůstali. Zároveň připomínají charitní pracovníky, kteří jim byli v posledních dnech oporou.

Paní Černá začala vyrábět andílky poté, co jí v péči o umírající maminku pomohla právě naše hospicová služba. „Chtěla jsem být děvčatům z hospice nějak prospěšná, a tak jsem začala šít. S výrobou mi pomáhají kamarádky, scházíme se v šicím Klubu Červenka v České Třebové. Nedávno se přes facebook se mnou propojila další ochotná pomocnice. Jsme rádi, že andílci potěší druhé. A hlavně nás to pořád baví,“ vypráví. Klub Červenka funguje už dvacet let. Své výrobky autorky vždy věnovaly i na různé dobročinné účely – vyráběly třeba deky do Japonska zasaženého zemětřesením, panenky pro handicapované, klíčenky a tašky pro rodinná centra. V činnosti Klubu se dokonce snoubí dobročinnost s ekologií. Veškeré výrobky totiž vznikají z textilních zbytků, které má každý doma, nebo které jim někdo daruje.

Každý rok myslí také na Charitu. Loni Oblastní charita Ústí nad Orlicí pořádila pro Domácí hospic deset nových injekčních dávkovačů léků. A protože přístroj za téměř čtyřicet tisíc korun je nutné chránit před poškozením, ušila na ně paní Černá obaly promyšleného praktického stříhu. „Vždycky, když se s paní Černou potkám, září úsměvem a vlídností,“ komentuje Eva Janatová z Domácího hospice Alfa-Omega. „Je to od ní moc milé, co dělá. Má to smysl a jsme za to moc vděční,“ dodává.

Když člověk vidí, že to, co dělá, pomáhá, zažívá obvykle radost, která ho naplňuje. Radost, která se mu vrací jako bumerang za to, že udělal něco dobrého pro druhé. Nikdo z nás nezachrání svět, ale každý z nás může dělat drobné kroky lidskosti, které dělají ten svět lepším. Třeba ušít ze zbytků látek něco pro radost.

Domácí zdravotní péče výborně doplňuje nemocniční péči

Oblastní charita Ústí nad Orlicí každý rok přijímá do svých služeb studenty na praxe. Za rok 2024 jich bylo v sedmi zdravotních i sociálních službách celkem 80, a absolvovali u nás 3.275 hodin praxe. Naprostá většina praktikantů byla ze středních zdravotnických škol, a získávali nové zkušenosti ve službě Domácí zdravotní péče. Jednou z praktikantek byla i Markéta Svobodová. Už při studiu Střední zdravotnické školy v Ústí nad Orlicí pracovala v orlickoústecké nemocnici na interním oddělení a na urgentním příjmu v interní ambulanci. Nyní pracuje v Pardubické nemocnici jako zdravotní sestra na neurologické ambulanci.

Charitní Domácí zdravotní péče navazuje na nemocniční péči. Jak vnímáte důležitost této služby?

Nemocniční péče a domácí péče se výborně doplňují. V nemocnici je jiné prostředí, každý pacient spěchá domů, kde se lépe uzdravuje. V nemocnici se prostě člověk necítí nejlépe. Pro psychickou pohodu je určitě lepší být doma a Domácí zdravotní péče to pacientům umožňuje, protože se o ně umí postarat.

Proč jste si vybrala práci zdravotní sestry?

Mám ráda komunikaci s lidmi a baví mě to. Naplňuje mě, když vidím, že někomu pomáhám, a že moje práce má smysl.

V čem je jiné pečovat o pacienta doma a v nemocnici?

V nemocnici se zaléčí akutní stav pacienta. Nemocného vidíme třeba jen týden nebo dva, takže tam chybí bližší kontakt rodiny s personálem. Doma je lepší prostředí pro psychiku pacienta. Charitní sestřičky mají v péči pacienty třeba i celé roky, takže k některým jezdí „jako domů“. Mohou dobře podporovat

i pečující rodinu. Přičemž odborné zdravotnické věci dělám jako zdravotní sestra v nemocniční péči i domácí péči hodně podobně.

Jak na vás DZP v Ústí nad Orlicí při praxi zapůsobila?

Výborně! Jsou tu přívětivé sestřičky, které si vzájemně pomáhají. Když jedna nemá čas, druhá se o pacienta postará. Skvěle spolupracují. Díky tomu, že k pacientům jezdí dlouhodobě, mohou si k nim vytvořit hlubší, takřka rodinný vztah. Sestřičky umí hezky podpořit pečující rodinu, umí povzbudit, usmát se. To každého potěší. Také rodinu zaučí v péči, takže si pak s leccím dokážou poradit sami.

Jak se vám spolupracovalo s týmem DZP Ústí nad Orlicí?

Skvěle. Sestřičky mě nechaly u pacientů skutečně dělat to, co měli naordinované, např. převazy. Díky tomu pro mě byla praxe odborně hodně přínosná.

Znala jste Charitu už dřív?

Ano, několik let jsem chodila v Dolní Dobrouči jako koledník na Tříkrálovou sbírku.

V čem pro vás byla praxe zajímavá?

Kromě odborných přínosů to byla i možnost poznat zákoutí města Ústí nad Orlicí a jeho okolí, kam jsme dojížděly za pacienty autem. Poznala jsem rozmanitost klientů. Překvapilo mě, že někteří byli poměrně mladí lidé. A dalším přínosem bylo kamarádství s některými sestřičkami Domácí zdravotní péče.

Po roce se naši zaměstnanci setkali v Dolní Dobrouči

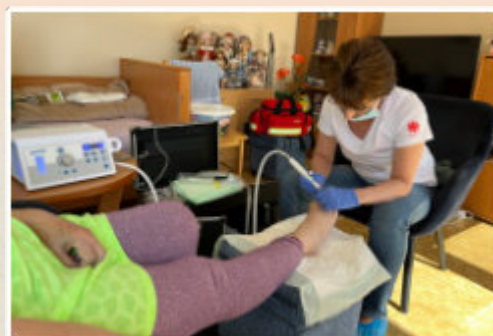

Potkat se a poděkovat za celoroční práci - to byl cíl setkání zaměstnanců, které proběhlo 30. května v sále Lidového domu v Dolní Dobrouči. Děkujeme týmu LD za příjemnou obsluhu a vynikající jídlo, děkujeme firmě USSPA za velkorysý poskytnutí prostor.

Děkujeme všem, kdo přišli, bylo tam s vámi fajn.

Děkujeme

Firma USSPA Dolní Dobrouč uspořádala dobročinnou aukci, jejíž výtěžek věnovala naší Oblastní charitě. Neuvěřitelných 1.026.600 Kč poputuje ve prospěch našeho Domácího hospice Alfa-Omega. Velmi si vážíme dlouholeté přízně konkrétních lidí z USSPA, kteří na nás myslí, a kteří pro nás tuto akci uspořádali.

Děkujeme firmě Advantech Czech, s.r.o. za finanční podporu ve výši 40.000 Kč, díky které jsme mohli zakoupit nový podiatrický přístroj. Naše zdravotní sestřičky ho používají na ošetření nohou nepohyblivých diabetických pacientů.

Nejhorsí je ocitnout se sám. To je všechno o mnoho těžší

Když rodina s malými dětmi prožívá krizi, je tu někdo, kdo jí pomůže odpíchnout se ode dna. Ty příběhy nebývají veselé, ale některé mají dobrý konec.

Paní Jana bydlí v České Třebové a v říjnu 2022 jí vážně onemocněla dcera. „Dostala těžký záchvat „mrtvice“ a rok proležela v umělém spánku v nemocnici v Hradci Králové,“ vypráví. Hned se také začala starat o její dceru, tehdy šestiletou vnučku Marušku. Její otec totiž nebyl schopen se o ni postarat, a tak veškeré rodičovské povinnosti přešly na bedra babičky Jany. „Měla jsem na starosti dceru, a do toho jsem s vnučkou dělala úkoly, hrála na klavír, snažila jsem se jí nahradit rodiče. Byla to doba, kdy jsem fungovala na autopilota, kolik se toho na mě nahrnulo,“ popisuje.

Snažila se ve své situaci zorientovat, což nebylo snadné. „Byla jsem hozená do moře, tak jsem musela plavat. Ke každé informaci jsem se dostávala obtížně a dlouho. Vyřizovala jsem u soudu žádost o svěření vnučky do výchovy, byla v kontaktu s OSPODem, s kurátory, úřady, pojišťovnami. Všude mi lidé pomohli, ale když mi doporučili charitní službu SAS, to se mi hodně ulevilo. Najednou tu byl jeden člověk, se kterým jsem mohla řešit všechno – od úředních a administrativních záležitostí, přes výchovu malého dítěte až po své vlastní psychické bolesti a nejistoty,“ vysvětluje paní Jana.

První schůzka se SAS proběhla v dubnu 2024. To už byla dcera sice při vědomí, ale bez schopnosti hýbat se a mluvit. Ležela v LDN a pak v dalších dvou ústavních zařízeních, kde ji Jana s Maruškou navštěvovaly.

SAS nevozí potraviny, ale informace

Každé úterý v devět ráno přišla za paní Janou pracovnice Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi (SAS) Pavla Skalická, a postupně se mezi nimi vytvářela důvěra. „Vůbec jsem nevěděla, co to je za službu,“ vysvětluje klientka, „myslela jsem, že mi budou dovážet nějaké jídlo, a to jsem nepotřebovala.“ Brzy vysvitlo, že SAS nevozí potraviny, ale cennější zboží – informace. To, co v dané chvíli potřebovala nejvíce.

„Pavla mě nasměrovala, kam mám jít, kde si co zařídit, vysvětlila, na co mám nárok v systému sociálních dávek a podpor,“ vypočítává. „Řešili jsme výchovné záležitosti - rizika sociálních sítí, příměstské tábory, kroužky, jak s kapesným, jak je důležitá důslednost při výchově a mnoho dalšího. Pomohla mi vyznat se v tom, co jsme prožívali. Je to zásadní služba pro člověka, který si neví rady. Měla jsem se o koho opřít, a to je k nezaplacení,“ dodává.

Veřejnost má někdy zkreslenou představu o tom, co poskytuje služba, kterou provozuje Charita – představují si obvykle dovoz potravin nebo materiální pomoci, anebo práci zdravotních sester. SAS je tu ale proto, aby byla rodinám oporou. Aby se malí i velcí rodinní příslušníci měli komu svěřit, aby získali zdravé sebevědomí, soběstačnost a nadhled v tom, co prožívají. Každý z nás přece někdy potřebuje podporu.

Rodinné a přátelské vztahy pomáhají zvládnout krize

V říjnu 2024 dcera zemřela. Bylo jí čtyřicet let. Devítiletá Maruška žije u své milující babičky. Kde sebrala sílu postarat se o svou vnučku? „Věděla jsem a cítila, že když to neudělám já, neudělá to nikdo. Prožila jsem v životě dost dramatických situací, takže jsem si řekla, že tohle zvládnou také. Nemusí to být úplně vzorové a stoprocentní - co zvládnou, to zvládnou,“ vysvětluje paní Jana a dodává, že se jí osvědčilo seřadit si vše podle priorit. „Úklid bytu najednou ztratil na důležitosti, protože důležitější je jít s vnučkou do bazénu,“ dodává.

Zvládnout tak těžkou životní etapu pomohl paní Janě vedle pracovníků SAS také spokojený vztah s manželem, rodinné zázemí a přátelé. „Nejhorsí je ocitnout se sám, to je všechno o mnoho těžší. Proto je moc důležité udržovat rodinu v dobrých vztazích,“ podotýká paní Jana. Po roce spolupráce ukončila SAS v této rodině službu, protože se odrazila ode dna a postavila na vlastní nohy.

Spolufinancováno
Evropskou unií

Projekt: Podpora a pomoc pro osoby, které ji potřebují.

Projekt je financován z Evropského sociálního fondu plus (ESF+), operačního programu Zaměstnanost plus (OPZ+). Nositelem celého projektu je MAS ORLICKO, z.s. kde je Oblastní charita zařazena jako partner projektu spolu s dalšími organizacemi.

Domácí hospic Alfa-Omega je podporován projektem OPZ+. Díky projektu mohou rodiny na území MAS využívat individuální i skupinové podpory poradce pro pečující a pozůstalé, dále také mohou využít podporu duchovního nebo psychoterapeuta.

Od srpna 2024 do května 2025 byla využita podpora duchovního v rozsahu 26,5hodin, podpora psychoterapeuta v rozsahu 41,5hodin. Tuto podporu využívají jak pečující v průběhu péče o umírajícího člena rodiny, tak pozůstalí bezprostředně po úmrtí.

Poradce pro pečující a pozůstalé nabízí potřebnou podporu pečujícím osobám v oblasti poradenství, edukace ohledně péče a dalších oblastech v potřebovaném rozsahu.

Během 4. monitorovacího období proběhlo velké vzpomínkové setkání pro pozůstalé a jejich blízké. To se uskutečnilo v kostele Nanebevzetí panny Marie v Ústí nad Orlicí. Tohoto setkání se zúčastnilo 13 osob a celé setkání bylo kladně hodnoceno. Program zahrnoval bohoslužbu slova se vzpomínkovým rituálem za zemřelého a neformální sdílení.

V prosinci také proběhl Klub Alfa-Omega na téma „Jak zvládnout první Vánoce po ztrátě milované osoby.“ Klub vytváří místo, kde pozůstalí mohou sdílet své pocity smutku či samoty. Mohou vyslechnout slova povzbuzení, podpory, sdílet a naslouchat zkušenostem druhých lidí.

Vděčnost

Od ředitele Charity Drohobyč Igora Kozankevyče jsme v červnu obdrželi poděkování za spolupráci a podporu. Naše Charita posílá na Ukrajinu vyřazené kompenzační pomůcky, které tam slouží válkou zuboženým lidem, o které se stará Charita Drohobyč. „Společně vytváříme změny, které dávají naději a podporu,“ uvádí se v dokumentu.

 Oblastní charita
Ústí nad Orlicí

Měsíční sbírky šatstva 2025

Kde: Letohrad, Na Kopečku 356

Kdy: od 14 do 17 h.

5. března	6. srpna
2. dubna	3. září
7. května	1. října
4. června	5. listopadu
2. července	

**Naše projekty na pomoc nemocným a potřebným můžete podpořit
na příspěvkové konto:**

831240611/0100.

Srdečně děkujeme vám všem, kdo pomáháte s námi.

Vydává Oblastní charita Ústí nad Orlicí

Na Kopečku 356, 561 51 Letohrad

tel. 739 383 598

Redakce: Iva Marková, Katarína Zelenáková

email: propagace@uo.hk.caritas.cz

www.uo.charita.cz